

Elbocsátó, szép üzenet

Törjön százegyszer százszor-tört varázs:
Hát elbocsátlak még egyszer, utólszor,
Ha hitted, hogy még mindig tartalak
S hitted, hogy kell még elbocsáttatás.
Százszor-sújtottan dobom, ím, feléd
Feledésemnek gazdag úr-palástját.
Vedd magadra, mert lesz még hidegebb is,
Vedd magadra, mert sajnálom magunkat,
Egyenlőtlen harc nagy szégyeniért,
Alázásodért, nem tudom, miért,
Szóval már téged, csak téged sajnállak.
Milyen régen és titkosan így volt már:
Sorsod szépíteni hányszor adatott
Ámító kegyből, szépek szépiért
Forrott és küldött, ékes Lédá-zsoltár.
Sohase kaptam, el hát sohse vettem:
Átadtam néked szépen ál-hitét
Csókoknak, kik mással csattantanak
S szerelmeket, kiket mással szerettem:
És köszönök ma annyi ölelést,
Ám köszönök mégis annyi volt-Lédát,
Amennyit férfi megköszönni tud,
Mikor egy unott, régi csókon lép át.

És milyen régen nem kutattalak
Fövényes múltban, zavaros jelenben
S már jövőd kicsiny s asszonyos rab-útján
Milyen régen elbúcsúztattalak.
Milyen régen csupán azt keresem,
Hogy szép énemből valamid maradjon,
Én csodás, verses rádfogásaimból
S biztasd magad árván, szerelmesen,
Hogy te is voltál, nemcsak az, aki
Nem bírt magának mindent vallani
S ráaggatott díszeiből egy nőre.

Dismissing, beautiful message

Break a hundred times a hundred broken spells:
So I'll let you go once more, one last time,
If you thought I still had you
And if you thought you still needed to be let go.
I'll throw at thee a hundred times
The rich mantle of my oblivion.
Wear it, for it will be colder still,
Take it, for I pity us,
For the great shame of an unequal fight,
For thy humiliation, I know not why,
So now I pity you, and only you.
How long ago and secretly it was so:
How many a time was thy fate to beautify
For deceiving grace, for beauty's sake
A psalm of sweet Leda, wrought and sent.
I have never received, nor have I ever taken:
I have given thee my fake faith of.
Kisses that with others have rattled
And loves I have loved with others:
And I thank you today for so many embraces,
But I thank you for so many has-been-Ledas,
As many as a man can thank,
When he passes an old and weary kiss.

And how long since I sought you
In the thorny past, in the confused present
And now in thy future's little and womanly prisoner's way
How long since I bade you farewell.
How long since I sought only
That something of my fair self may remain,
I, of my wondrous, poetic insinuations
And encourage thyself with orphaned love,
That you were too, not only I,
Who could not possess all
And hung of his ornaments on a woman.

Büszke mellemről, ki nagy, telhetetlen,
Akartam látni szép hullásodat
S nem elhagyott néember kis bosszúját,
Ki áll dühödten bosszú-hímmel lesben,
Nem kevés, szegény magad csúfolását,
Hisz rajtad van krózusságom nyoma
S hozzám tartozni lehetett hited,
Kinek múlását nem szabad, hogy lássák,
Kinek én úgy adtam az ölelést,
Hogy neki is öröme teljék benne,
Ki előttem kis kérdőjel vala
S csak a jöttömmel lett beteljesedve.

Lezörögsz-e, mint rég-hervadt virág
Rég-pihenő imakönyvből kihullva,
Vagy futkározva rongyig-cipeled
Vett nimbuszod, e zsarnok, bús igát
S, mely végre méltó nőjéért rebeg,
Magamimádó önmagam imáját?
Kérem a Sorsot, sorsod kérje meg,
Csillag-sorsomba ne véljen fonódni
S mindegy, mi nyel el, ár avagy salak:
Általam vagy, mert meg én láttalak
S régen nem vagy, mert már régen nem
látalak.

Ady Endre verse
Fordította: deepL Mesterséges intelligencia
Paul Bock jelentős segítségével
2024, január 5.

Of my proud breast, large and insatiable,
I wanted to see your beautiful fall
And not the little revenge of a wench abandoned,
Who stands in fury with vengeance in ambush,
The mockery of thine own poor self,
For thou bear'st the marks of my greatness
And to me thy faith could have belonged,
Whose blemish must not be seen,
Whose embrace I have so given,
That she might have her joy in it,
Who was a little question mark before me
And only by my coming was she fulfilled.

Will you crush, like a flower long withered
Fallen from a prayer-book long at rest,
Or running around wearing down to rags
Thy borrowed nimbus, this tyrannous and sad yoke
That at last for her worthy woman begs
The prayer of my self-worshipping self?
I pray Fate to ask thy fate,
Let not my starry fate be entwined
And no matter what swallows thee, tide or slag:
Thou art by me, for I have seen thee
And long since thou wasn't, for long since I don't saw
thee.

Poem by Endre Ady
Translated by deepL Artificial Intelligence
with substantial help from Paul Bock
January 5, 2024.